

HEVES ÉS VIDÉKE

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

ELŐFIZETÉSI-DÍJ:

Egész évre . . . 8 kor. Negyed évre . . . 2 kor.
Fél évre . . . 4 kor. **Egyes szám 20 fillér.**

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

MACZKY EMIL.

TÁRS-SZERKESZTŐ:

DLUHOPOLSZKY BERTALAN

A lap szellemi részét illető közlemények a „Heves és Vidéke” szerkesztőségéhez, az előfizetési és hirdetési díjak, valamint nyilttéri közlemények a „Heves és Vidéke” kiadóhivatalához címzendők

A községjegyzői kvalifikációhoz.*

A községi jegyző kvalifikációja a mai hatáskörében elégtelen.

Sem a megkövetelt alapképzettség, sem pedig a rövid egy évig tartó tanfolyam nem elég ahhoz, hogy a mai jegyzői állás tökéletes betöltésére képesíteni tudjon.

Magyarország hivatalnok karában ma már nincs egyetlen egy oly állás sem, amelytől az élet nagyobb ismeretkört és tapasztalatot kívánna meg, mint a községi jegyzőtől.

Ezt legfényesebben igazolja például azon körülmény, hogy 27 felettes hatóságunk között egy sincs olyan, aki a jegyzői ügykezelés minden ágában bennünket követni és felülvizsgálni tudna.

Erre a feljebbvalóink között még a legmagasabb képzettséggel bíró bírói kar sem képes, mert az egész adóügy kezeles, katonai és általános közigazgatás annak egészen idegen világrész.

A pénzügygyel épen így állunk, mert ezek meg az anyakönyvi ügyek, katonai ügyek, örökösödési ügyek és az egész nagyterjedelmű gyámügyhez nem konyítanak.

Közvetlen feljebbvalóinkról, a járási főszolgabírákról és az alispánokról nem is szólok, mert hisz ők a mi ügykezelésünk tizedrészéhez sem értenek, amit az igazol legjobban, hogy egy jegyzői irodát számvevő nélkül kép-telenek voltak megvizsgálni.

A többi feletteseink pedig még említést sem érdemelnek, mert az ő részortjaik annyira szűk körűek, hogy ők a jegyzői működésnek csak egy nagyon csekély töredéke fölött tudnak bírálatot mondani.

Hogy a Széll-kormány alatt országsszerte kiküldött belügyministeri főtisztviselők mily kevéssé értettek a jegyzői irodák megvizsgálásához, azt a Kaffka-féle hadjáratok alatt megvizsgált kartársaim előadásából tudom.

Ezek után először is azon kérdés merül föl, hogy ki hát azon személy, aki egy jegyzői irodának minden ügykezelési ágát meg tudja vizsgálni s így tehát hivatott arra, hogy egy jegyző működéséről bírálatot mondjon.

Senki más, mint egy másik községi jegyző!

Ha tehát a jegyzői ügykezelés

oly annyira bonyadalmas, hogy csak 7—8 hatóságnak együttes munkájával képesek azt alaposan megvizsgálni és így arról egy tiszta képet nyerni, — nem-e magától merül fel azon második kérdés, hogy hát minő kvalifikációval is bír azon tisztviselő, akinek működési köre oly kiterjedt, hogy az ország összes hatóságai-val érintkezésben van, azoknak rendelkezéseit a községekben foganatosítja?

Nem jogos-e azt tételeznünk föl, hogy egy ily tisztviselőtől a képzelhető legnagyobb kvalifikáció követeltetik meg?

Sajnos, nem úgy van.

Míg az élet azt követeli tőlünk, hogy az ország összes meghozott törvényeit végrehajtsuk és ezen óriási kiterjedt hatáskör mellett az összes hatóságok teendőihez értsünk is, addig a törvény követelte kvalifikációnk, hatás- és munkakörünk kiterjedtségéhez képest valóban nevetségesen csekély.

Hogy a minden lében kanál jegyző kvalifikációjának elégtelenségét kimutassam, leghelyesebben fogok eszelekedni, ha összehason-

HEVES ÉS VIDÉKE JÁRCÁJA

Az én nemességem.

Ugy nézzenek rám, uraim, hogy már nemes ember vagyok. Im, Persze, aki okos ember. Biz én rajtam esodálkozhatnak. Mikor az apám bejött Galiciából ebbe a Kanaánba, még izraelita volt (ő különben annak maradt mindhaláláig) és Schvungkraftnak hívták. Egy kis jász faluban telepedett le, és azok a buta parasz-tok, nem tudván a Schvungkraftot kimondani, elnevezték a mi becsületes családukat Rosszkorgyütnék. Olyan mérge-s voltam, mikor mint jövendőbeli negyedik re-álista folyton azt hallottam otthon a tapintatlan parasztoktól:

— Ki légyön az a kabátos ifiur?

— Hát a Rosszkorgyütt fia.

A reáliskolában pedig német nevemmel s azzal esufultak a pajtásaim, hogy az apám Galiciából bejött lengyel zsidó. Ebben igazuk volt, de azért az szoktam nekik mondani:

— Hazudtok! Feladlak benneteket!

Persze a fiuk tudták, hogy nem váltom be fenyegetésem; de különben ha felad-tam volna őket, akkor is én huztam volna a rövidebbet.

Igy aztán addig rimázkodtam az apám-nak, míg elhatározta, hogy megmagyarosítjuk a nevünket. Két napig törtük az új néven a fejünket. Végre megtaláltatván a megfelelő „S”-sel kezdődő szót (mert más-kép új monogrammot kellett volna fehér-neműimbe esináltatni), egy koronáért a mi nevünk is átvedlett Sügeivé.

Ekkor pajtásaim rám mondták „Köpö-nyeg forgató!” és azért is a régi nevemen hívtak. Minduntalan hangzott az iskol szé-les folyosóin, az udvaron, avagy az utcán:

— Schvungkraft, gyere ide! Nem hallod?

Vagy:

— Hé, Sunk... krrr... Sunkra... vagy mi a ménkünek hívnak, hová mégy? Sunkra!

A sok sebes kiabálásban Schvungkraft-ból Sunkra lett; utoljára meg már így ordítottak utánam:

— Sonka! Sonka!

Hát biz nagyon jó az a sonka! A fiuk-nak még a nyáluk is kiesordult, mikor nekem kiabáltak. S lassankint az egész reálban elterjedt a hír, hogy a negyedik-ben van egy Sonka. Nevem mindjobbán híresedni kezdett, a minék én örültem a legkevésbé. Év végén pedig nagyon kel-lemes meglepetés ért: négy tantárgyból szekundába raktak.

— No fiam, most már elmehetsz kán-tálni, — mondta az osztályfőnököm.

El is mentem volna én szívesen, csak-hogy az apám nem eresztett.

— Fhijjam, thoníthattholok, nhem tha-nólthál: háth löszehsz edj küreskhedő.

Másnap haza mentünk a falunkba. Egy évig apámnál inaskodtam, aztán bekerültem a közeli kis városba Fischer urhoz. Ez a Fischer ur nagykereskedő volt. Otthon azt tanultam, hogy kell megcsalni a parasztot, itt arra tanítottak, hogy csapjam be az urakat. Az első mesterséghez tőke kell, a haszon még is nagy; a második-hoz nagy befektetés kell, s a haszon óriási. Bizony Fischer urnál rossz dolgom volt. A sok segéd mind parancsolt valami, és sokat; azt se tudtam, melyiknek engedelmesskedjem. Ha Klein ur szavának tettem eleget, Horn ur ütött nyakon avagy Lieber ur, aztán megfordítva viszont. Az öregebb inasok helyett is én végeztem minden nehezebb dolgot. Hiába, ez már csak úgy lesz, míg a világ áll; azért fiatal az ember, hogy üssék.

De már ebben a keserves állapotban megcsináltam életemtervem. Előbb falun akartam kis boltot nyitni, azon reményben, hogy ott hét-nyole év alatt jól megszédhetem magam, azután egész vagyonomat valami nagy vállalatba szándékoztam fektetni. S ha majd nagykereskedő és bankigazgató leszek, — — — no majd akkor! majd!

litom a jegyzői hatáskört egyes oly hatóságok hatáskörével, akik-től a kvalifikációs törvény-hatáskörüknek aránytalanul szűkebb volta dacára sokkal magasabb képzettséget követel meg, mint a végtelenségig kiterjedt hatáskörű községi jegyzőtől.

A vármegyei tisztviselőknél jogi abszolutoriumra és államvizsgára van szükségük, pedig teendőik és ügykezelésük kiterjedtsége még csak meg sem közelíti a jegyzői ügykezelés sokoldalúságát.

Olyan teendőjük, amit a jegyzőnek nem kéne tudni és nem kellene teljesíteni, egyetlen sines. Ma például már a szolgabírói hivatalok teendője annyira összezugszorodott, hogy a kihágási bíráskodást kivéve a közigazgatásban csak mint posta expeditorok szerepelnek, mert minden teendőiket a jegyzők végzik. De sőt még kihágási teendőket is végeznek a jegyzők, hisz a mezőrendőri és erdőkihágásokban épen úgy ítélik, mint a szolgabírák. A különbség csupán az, hogy a jegyzőnek az ezekben való ítékezéshez nem kell vármegyei felhatalmazás. (Ebben valamivel előbb vagyunk a szolgabíráknál.)

A vármegyei tisztviselőknél is minden teendőjét teljesítjük, — talán az egyedüli „közigazgatási bejárás” képez kivételt, amikor ugyanis egy jogot végzett megyei tisztviselő elmegy felülbírálni azt, hogy vajjon a képzett mérnök jól végezte-e dolgát.

Erre a gunyra mi jegyzők nem is vágyunk!

De már most nézzük meg a jegyzői ügykezelésnek azon ágait, amelyeket a megyei tisztviselők elvégezni abból az okból nem tudnak, mert azzal sohasem foglalkoztak.

Az egész adóügy, az örökösödési ügy, (az árvaszéket kivéve), községi bíráskodás kisebb polgári peres ügyekben. Ez utóbbiakal úgy mondhatjuk a szolgabírák fölé helyeztett bennünket a törvény mert ők polgári ügyben nem bíráskodhatnak. (A mezőgazdasági munkásügyi polgári bíráskodásuk az előjáróság által megkötött szerződés külső formájától függ.)

(Folytatjuk.)

*Megjelent a „Községi Közlöny” 1904. évi 13-ik számában.

H I R E K.

— **Előfizetési felhívás.** Április elsejével új előfizetést nyitunk lapunkra. Kérjük azon tiszteit előfizetőinket, kiknek előfizetése jelen számunkkal lejárt, hogy azt mielőbb megújítani sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldése fenakadást szenvedjen. — **Mutatványszámot szivesen küldünk bárkinek ki e célból kiadóhivatalunkhoz fordul.**

— **Vásár.** A hevesi vásár e hó 17 és 18-ikán tartatik meg.

— **Gyászír.** Fjnthá Dezsőt, városunk aljegyzőjét újabb csapás érte. A múlt évben édes atyját vesztette el, most pedig nővérének halálát hozta a táviró.

— **Cigány karavan.** Négy kocsival meg-

terhelt oláheigány karavánt tartóztatott le e hó 16-án esendőségünk, kik a vásárra jöttek a jóreménység azon gondolatával, majd csak akad olyan tárgy, amit ha a két szemök meglát, a tiz körmük nem hagyja ott. De csalódtak, mert kitoloncolták őket.

— **Ló lopás.** E hó 15-ikére virradóra ismeretlen tettesek Atányon több helyen lopást követtek el. Nevezetesebb ezek közül az, hogy egy helyről kocsit lovat loptak el, a lovakat befogták a kocsiba és vígan elhajtottak. De a károsult gazda csakhamar észrevette a lopást és társaival üzőbe vették a tolvajokat. Majdnem utolérték már őket, midőn a tolvajok leszártak a kocsiról. Gyorsan elvagdalták az istárgot, aztán lóra kaptak s elvagtattak. A kocsit otthagyták.

— **Halálos rugás.** Nagy László, kiskörei földmivest, e hó 10-én lova oly szerencsétlenül rugta meg, hogy azonnal meghalt.

— **Hazáuk legszebb fürdője,** a kéndús és konyhasós természetes meleg forrásokban gazdag Herkulesfürdő, az idén is nyújtja az ismert 50 %-os árkedvezményt júliusig és augusztus 26-ika után a szerényebb jövedelemmel bíró közönségnek. Ismeretes, hogy e világhírű fürdő forrásai esalhatatlan sikerrel használatnak isehias, idült esúz, köszvény, bőr és esontbetegségek, aranyér, altesti bántalmak, vesebajok, vérszegénység, nő bántalmak és ezek utóbajai sib. ellen. Díeséretre méltó hazafias eselekedet az igazgatóság részéről, hogy az említett kedvesmény által lehetővé teszi az intelligens középosztálynak is, hogy Herkulesfürdő forrásainak gyógyító és üdítő hatásában részesülhessen.

— **Divat.** A Chic Parisien 69-ik száma most jelent meg, ezen dús tartalmu divatlap most is a legelőkelőbbet mutatja a tavaszi idényből, kiemelendő számos minta látogató, sötény, valamint félangol kimenő ruhák. Előfizetők ezen számmal kapják mellékelül a művészies kivitelű csoport Salon tablót, mely kiadóhivatalunkban megtekinthető.

Egészen odáig jutottam el életemben, hogy az oktalan parasztnak ládája fenekéről magamhoz huztam a garasokat, hatosokat, forintokat s pénztárcám kezdett duzzadni, mikor az apám meghalt. Maradt utánna egy kis ház boltoeskával, egy tizenyole esztendő vézna legény, tizezer pengő forint készpénz, kétezer forint tizes kamatra kiadva, husz hold szántóföld, öt hold rét. Megosztottunk a vagyonon ösémme, a boltomat eladtam egy hitsorsosomnak és beköltöztem a városba.

Ott legelőször is családommal áttértem katolikus hitre. Ugy mondom „egész családommal,” mert ekkor már rég megházasodtam, s már két kis fiam is volt. Aztán házat béreltem ki és belefogtam a nagykereskedésbe. Hogy büszkélkedtem, mikor a falusi atyafi, aki a heti vásárra jött be a városba, szájtátva olvasta a címet:

S Ü G E I F E R E N C
nagykereskedő.

Egyszer azonban nagy kellemetlenség ért. Ugy délelőtt 10 óra tájban egy paraszt abból a faluból, ahol születtem, beállt a boltomba, s egész komoly arccal kérdezi:

Maga a Rosszkorgyútt fia? Eunyé, de megnőtt a hasa! Móg a fehér óraláncából is sárga lett.

Majdnem kidobtam azt az embert. De eszembe jutott, hogy akkor elhíreszteli mindenütt, hogy valaha Sügei Ferencet a Rosszkorgyútt fiának hívták. Barátságos arcot vágtam hát, kezét fogtam vele, a markába eszattattam néhány fényes koronát, aztán megmondtam neki, hogy Sügei Ferenc vagyok, nem pedig a Rosszkorgyútt fia.

Megértette s nagyot köszönve elment.

Nemsokára bankigazgató lettem. Állásom és vagyonom pedig bejutott a felsőbb körökbe, ahol csakhamar én voltam a legkedveltebb alak. Ép ekkor a szomszéd határban nagy birtok került eladásra a Kiss Pálé. Olesón ide adta megszorult gazdája, mert azon a héten járt le két váltója, meg a kártya adósságot huszonnégy óra alatt kell fizetni.

Most tehát nagykereskedő, bankigazgató és földes ur is voltam; mind a három állás hozott jó esomé pénzt. Ekkor már a képviselőrségre áhitoztam. Ugy gondoltam, hogy van pénz, hát lesz szavazat is. Az első igaz is volt, de a második nem teljesedett be. Azokban a buta jászokban nincs semmi számítás. Hiába kínáltam nekik pénzt, nem szavaztak rám, mert azt mondják, a kormánypártit akasztani kéne. Én pedig ellenzéki nem lehettem, mert magasabb terveim voltak (szerényen megvallva vannak is.) Hát esufosan megbuktam.

Mégis lett egy haszna a választásnak: a kormány előtt ismeretes lett a nevem.

Sokat jártam fel akkoriban Budapestre. Egyszer csak magához hívat az egyik kegyelmes miniszter ur. Leereszkedően szorított velem kezett, megveregette a vállam és beszélmi kezdett.

— Sok érdemét ismerjük már önnek, Sügei ur.

— Oh, kegyelmes uram, esekélység, — mondtam alázatosan.

— Tudjuk, hogy nagy híve a kormánynak, folytatta a miniszter ur.

— Életemet és véretem...

— Igen. Ismerem önt, hogy az utolsó esepv vérét is kiontaná értünk, de hát csak egy kis szívessegre van szükségem. Remélem, megteszi, a mit kérek?

— Oh, igen, akármit.

— Hát édes Sügei ur, sugta ő excellen, ciája hozzám lépve, pillanatnyi pénz zavarban.

— Mennyit méltóztatik parancsolni? — vágtam közbe s befelé nevettem.

— Azt hiszem, elég lesz tizezer forint.

— Rögtön kegyelmes uram! rögtön! s köszönve, az ajtónak rohantam.

— Ne szaladjon, még ma ráérünk. Ha viszont szolgálatra volna szükség, csak szóljon.

— Ah! Nem azért kölcsönzők.

— Nono. De mégis... I-vel vagy y-nal írja a nevét, Sügei ur?

— Csak i-vel, kegyelmes uram.

— Hát akkor meg éppen! Y és nemesi oklevél. Pompás! A miniszterim nem fogad ingyen semmit.

— Ó, hogy haláljam meg, kegy...

— Nines hála; hisz mi tartozunk köszönettel önnek. Délutánra elküldheti a pénzt.

Délután a tizezer forintot megkapta a kegyelmes ur: én pedig megkaptam két hét múlva a nemesi oklevelet.

Hej! a menyezetig ugrottam örömemben!

— Ki a te urad? — szaladtam a feleségemhez.

— Lügei Ferenc nagykereskedő.

— Nem igaz! Tarackai nemes Sügey Ferenc! Nemes! Érted?!

De amit ezután eselekedtem, most is bánom. Mikor a nyomdából haza hozta az inas az új névjegyeket, épen a folyosón járkáltam. Az inas odajön hozzám, köszön.

— Tarackai Sügey Ferenc úrnak hoztam esomagot.

Elvakultam a fényes névtől, — és három darab ötkoronást dobtam oda az inasnak. Ezt bánom, uraim, teljes szívemből.

Eigen Kálmán.

— Szerencsétlen fölfordulás. Kádár János kömlői bíró és Molnár Sándor szintén kömlői lakosok, e hó 10-én midőn hazafelé hajtottak Hevesről — hol a zöldhorodóban alaposan elkészültek — utközben fölfordultak. Kádár János szerencsésen kiesett a kocsiból, de Molnár Sándor a fölfordult kocsit alá került. Mire kiszabadították — már halott volt.

KARCOLATOK.

Mendli és Mándli.

— Krónika. —

Az átányi bankheec és egyéb közügyekről.

Mándli: Adj Isten jó napot Mendli komám! Ejnye de spitzesre ki van hettyintve a bajusza! Ilő szóval oda szuperálom a szavazatom célerányos voltának sorbéli állapotját, hogy tán Átányon vót a nagy papi bankheecen?

Mendli: Núi! mit meg van aza bankheec? Maga olyan finoman diskorálgotja az emberrel, hogy mire rájövök és kigondolok, hogy mit mondta az elején, kiszaladja a víge az eszibül.

Mándli: Mán megengedjen Mendli szomszéd szóbeszédem őszinte kinyilatkoztatásának irányában, de ha ezt nem értetvényezi akkor olyan formás állapotban van mint a többi isteni teremtmény a kikiről a méteren lógó intézet az időváltás fordulatjait kiabradabrázza.

Mendli: Mboh! meglátszik a magáé beszédén, hogy o tehén-lőgotokat nem stodírozta, akkor maga én nekem nem megmondaná ilyen szokat, mert megírva van: hogy az Örökkévaló egyforma kipe-mására megteremtette mindenkit s ha én megvagyok annak a minek maga engem mondta, maga sem meg van egy lelkes állat.

Mándli: Beszéljen mán valamit Mendli szomszéd a bankheeről, mert ha még soká erről a tehénlógosi tudomány tárgysorozatáról ejtjük a szót egészen tisztára aláásodik a bakteri testület hivatali tekintélyének állapotja.

Mendli: De kérdezem én megint: mit meg von az a bankheec?

Mándli: Ejnye Mendli komám, de sok szóbul ért keveset; — hát olyan tiszta szándéku gyülekezés a hun az urak sokat esznek, — még többet isznak, — de legtöbbet beszélnek.

Mendli: Mboh! azért így már értet. Hát azért csak csudálkoztam én, hogy sose nem ittak addig míg nem beszéltek. — Az alsóbbik asztalnál ülök én hozzám is mindig beszéltek, — de csak beszéltek és nem játszották. Egyszer gondolok magamba gusztust meg fogok nekik csinálni és kérdem egy gazdától — a kinek meg van — mboh mit mondjak — legalább nócvan hód főd: Páros-e vagy páratlan megjátca; — mondja ü. Te neked nincsen párod Mendli: Vagy játsza a gazda oram vagy nem játsza — de nekem ilyet ne mondja — mert én rólam mindent kiírkák az ójság s ha az enyém feleségem — száz évig éljen — olvassa, aztat hiszi, hogy én idegen földön legénynek kiadtam magam és ütöt a páromat eltagadtam, — akkor páratlanól kapok a mit kapom.

Mándli: Egy szavazattal beszélve kevés napra való pizek jöttek Mendli szomszédhoz forgalomba hozatal irányában?

Mendli: Mboh! Mit bánok én a pálinkát — mikor az uraktól jó kedvük meg van muszáj nekem ha nem is akarja meginni egyszerre egy egész üveg pezsgőt, — csak lette volna annyi gyövedelem, hogy a vásárra friss déli dimóleset és kik edény vehette volna.

* * *

Mándli: Na hogy a magány dógokat akurátusan éppen elegendőképen kibeszél-

tük szóljunk valamit a közügyi dógok szoro-zatjához is, Hát hallotta e Mendli szomszéd, hogy az urak a multkorában viaszkodó társaság megalapítása tekintetéből összegyülekezést tartottak?

Mendli: Mboh! az engemet nem intereszálja. — ha mindent elhinné az ember a mit hallotta másoktól beszélni, akkor én nem korom setébe haza mennél minden éjszaka az „Otthon”-ból, — mert lennének világitva az ótezak, — de ha már setét meg van nem kellene az árkokon keresztül bokdácsonni, mert vóna útjárók és nem haza kellene kerülnöm olyan sárosan, hogy a fiam a Náci dógozza reggel mint egy infanterist mig kipucolja a sok sár a ruha és esizmárol mert le vezetve vónának a pocolyák de én csak aztat hiszek a mit látok; — haladjuk magunkat egy tyúklépéssel mert van czukrázdo, aztat hiszek, mert aztat látok.

Mándli: Még nem vótam benne hát nem eszkuzállhatom ebbe a dologba az eszemet.

Mendli: Núi! ha megvan magától a kedve hozzá győjön velem ugyis odamenni akartam.

Mándli: Majd a jövő vasárnap Mendli szomszéd, sok dolgom van még mára a vásár rendbéli állapotjának hivatalos körülmézése oka következtében. Isten áldja meg!

Mendli: Mogát is. (Eltávozóban.) Núi! akáki mit mondja ez a Mándli okos ember meg van. Van tüle egy beszéd — akár csak mintha járta volna nid gimnaziom.

Lejegyezte: **Szem-Füles.**

C S A R N O K.

G a l a m b k a.

Irta: ALPESI RÓZSA. 3

Vagy jobb a sár vak mélyében szenderegni álomtalan álmot, mint köztünk örvendeni e napsugaras, virágos szép tavasznak, mely illattal, madárdallal teli, s hevülni rajongó eszmék után, melyek mint fényes tündéralakok lebegnek remegő lelkünk előtt — oh jobb-e ott a mély sírban, mint köztünk volt?!

De nem, nem! Hiszen a te hófehér lelked fölszállt abba a fényes hazába, hol nincsen árnyék, csak üdv és dicsőség az nem is fáj a mi szívünknek, hanem az a szörnyü. rettenetes tudat hogy az a te gyönyörű tested, az Istenség esodálatra méltó remeke: az porlad ott a férgek undorító társaságában hogy azok a ragyogó, szeled szép szemek, melyek úgy tündöklöttek mint a esillag bujdosó vándor éjjelében, elvesztették minden fényüket, lángjuk kihalt, mint kihamvadt égitesteké hogy az a hamvas, rózsás arc, melynek mosolya mint a hajnalsugára derengett bájos vonásaidon megtörtén, sápadtan hervad az enyészet győzhetetlen hatalmától, piros ajkaid némák és hidegek — oh ez, ez a rettenetes, nem a halál!

Mint a jök, ártatlanok nem diadalmaszkodhatnak e szörnyü hatalom fölött, miért hogy nekik is oly enyészetnek indul tiszta testük, mint a gonoszoké?!

Oh, hasztalan tünődünk itt fehér márványod előtt, nem jön vádló kérdésünkre vigasztaló felelet!

Csak itt állunk némán, halványan, mind akik szerettünk, szemünkben könyreszket, kezeink virággal teli, — neked hoztuk fehér Galambkán, s várjuk, dobogó szívvel várjuk hogy elmulik lelkünkről e keserü álom, s te kacagva, vidoran szokkensz elénk, megsimítod lágy kezdeddel forró homlokunkat — kába remény!

Csüggedten rakjuk le virágainkat hideg ágyadra, a nyiló ibolyák édes illata terjengve száll az enyhe légben, s mi szomoruan egymásra nézünk és félve, rebegve kérdezzük egymástól: hová menjünk?

Hová?! Oh, hiszen nekünk nines már otthonunk, elszállt vigasztaló, fényes angyalunk!

Galambka, Galambka, mért nem jössz vissza közénk?!

Együtt bolyongnánk újra a kedves, vigiukkal zöldelő berkek ibolyás pázsitján, együtt kacagnánk a vad gerlével — de most mindnyájani oly szomorúak vagyunk.

Pedig én Istenem! mily gyönyörű kék az ég, mily tiszta — mint a te szemeid! — a szellő is olyan játszi, enyelgő, száz édes dalt röpit felénk röpke szárnya, hogy ragyog a napsugár, oly vidám úgy örül az életnek minden!

Csak mi szomorkodunk!...

Hallgatag sirodon is hogy kizöldelt a fü, — a te poraid táplálják gyöngye gyökerét, hogy szeretjük, hogy simogatjuk e kicsiny fűszálakat, mintha te volnál fehér kis Galambkánk! kiseded koszorukat fűzünk a fényes szálaeskákból, s szívünk fölé teszszük, hogy hallgassa fájó dobogását.

Nem tudunk megválni csöndes fekvőhelyedtől, leheveredünk a sarjadó gyepe, s nem szólunk egymáshoz: álmodozunk a régi boldogságról.

(Folytatjuk.)

Szerkesztői üzenetek.

B. J. helyben. Sajnálom de nem közölhetem cikkét, mert nem akarom e dolgot a személyeskedés terére vinni. Az „ügy” oly érdektelen, hogy annak érdekében írni: — nem érdemli meg a fáradságot. Az a „Karcolat” egy ártatlan „izé” mely inkább csak a közönség mulattatására iratott, mint arra, hogy valakit kigunyoljon. Nem gunyolódás a „karcolat” intentiója, csak ártatlan humor. S mig a napvilágot látott „karcolat” írója az ártatlan humor keretében mozog, addig helyt adok neki: De mihelyt ezt átlépi — tiltakozni fogok ellene, s a papirkosárba temetem.

CZECZEI ISTVÁN

kádár mester

Heves, Tükör-utca.

Van szerencsém a nagyérdemü közönség tudomására hozni, hogy HEVESEN, Tükör utca özv. Szabó Istvánné házában

kádár műhelyt

nyitottam, hol minden e szakba vágó munkát úgy szintén javítást gyorsan és pontosan eszközölök.

Becsés pártfogást kérve

teljes tisztelettel

Czeczei István

kádár mester.

